

ΙΩΑΝΝΑ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ

Ζαχαρέντζες πεταλούδες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έπαινος
Μυθιστορήματος
Γυναίκειας
Λογοτεχνικής
Συντροφιάς

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ζαχαρένιες πεταλούδες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ιωάννα Σκαρλάτου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ιωάννα Σκαρλάτου, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2010

ISBN: 978-960-453-829-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

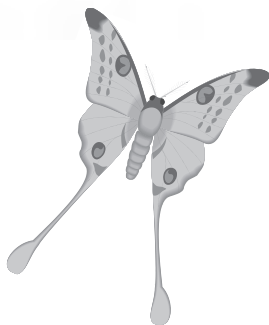
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfofosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΙΩΑΝΝΑ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ

Ζαχαρένιες πεταλούδες

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ

Ένα πολύχρωμο ταξίδι στη δημιουργία του κόσμου,
Ακρίτας, 2007

Σσσ... Η παράσταση αρχίζει! (Α', Β', Γ' Δημοτικού),
Σμυρνωτάκης, 2008

Σσσ... Η παράσταση αρχίζει! (Δ', Ε', ΣΤ' Δημοτικού),
Σμυρνωτάκης, 2008

Παίζω, νηστεύω, μαγειρεύω!,
Ακρίτας, 2008

Η πασχαλινή περιπέτεια του Λαζαράκου στις Κυκλάδες,
Ακρίτας, 2008

Στα βήματα του αγίου Λουκά, του γιατρού,
Ακρίτας, 2008

Ματρώνα, η τυφλή Αγία από τη Ρωσία,
Ακρίτας, 2008

Η χριστουγεννιάτικη μελωδία του αγγέλου
με το ένα φτερό, Ακρίτας, 2008

Γιορτάζω το όνομά μου με τη νονά και το νονό,
Ακρίτας, 2009

Μια συναχωμένη φράουλα το χειμώνα,
Ακρίτας, 2009

Ορφανοτροφείο... από κάστανα,
Ακρίτας, 2010

*Αφιερωμένο σε όλους τους εφήβους
που προσπαθούν να αγαπήσουν τη μοναδικότητα
του λευκού χρώματος που αγκαλιάζει την ψυχή τους...*

«Δεσποινίς, θα πάρετε ένα γλυκό;»

«Με ρωτήσατε και πριν από λίγο – σας είπα, δεν τρώω ζάχαρη».

«Είναι πολύ νόστιμα. Αν το μετανιώσετε, φωνάξτε με. Κάπου εδώ θα είμαι και θα κερνάω τους καλεσμένους».

«Είστε πολύ ευγενικός, αλλά... δε νομίζω».

«Όπως θέλετε...»

Περιεχόμενα

Ουράνιο τόξο	13
Κόκκινο	17
Πορτοκαλί.....	31
Κίτρινο.....	49
Πράσινο	65
Μπλε.....	97
Μοβ.....	115
Λευκό	135
Το μυστικό	147

Θυράνιο τόξο

Τα χειροκροτήματα άρχισαν να ζεσταίνουν την κρύα, ολόλευκη αίθουσα. Σηκώθηκα και στρώνοντας το μοβ, ταφταδένιο φόρεμά μου κατευθύνθηκα σε ένα ολοκαίνουριο λουστραρισμένο βάθρο. Ανέβηκα επάνω και, ενώ δάγκωνα αμήχανα τις άκρες των χειλιών μου, παρατήρησα τον κόσμο. Τι παράξενο! Όλα τα πρόσωπα είχαν το ίδιο μισάνοιχτο χαμόγελο – χωρίς να κουνιούνται, σαν τα «αγαλματάκια ακούνητα», που παίζαμε όταν ήμασταν μικροί. Τους κοίταζα και προσπαθούσα να καταλάβω αν ξέρανε γιατί χαμογελάνε, όμως, καθώς δεν μπορούσα να καταλήξω σε ένα συμπέρασμα, δοκίμασα να ζωγραφίσω ένα φρέσκο χαμόγελο στο ολόλευκο πρόσωπό μου. Περιπατώντας πάνω στις καινούριες, μυτερές, μαύρες γόβες μου, πλησίασα την ηλικιωμένη κυρία που είχε αναγγείλει το όνομά μου. Με το που με είδε, άρχισε να χειροκροτεί τόσο πολύ που πίστεψα πως τα μαλλιά της θα κατάφερναν να ελευ-

θερωθούν από το σφιχτό, μικροσκοπικό κόσσο της και θα έπεφταν στους αδύνατους, γυμνασμένους ώμους της.

Αχ, πόσο θα ήθελα να ανακάλυπτα ένα μικρούλι παράθυρο, από κάπου να αγνάντευα, σαν τις πεταλούδες μου, που εκείνη την ώρα βραβεύονταν. Γιατί; Δεν ήξερα για ποιο λόγο τις είχαν επιλέξει ως το καλύτερο έργο στον πανελλήνιο μαθητικό διαγωνισμό ζωγραφικής, ειλικρινά δεν ήξερα... Ίσως επειδή έδειχναν ανέμελες, ίσως επειδή οι μορφές τους ήταν λεπτοκαμωμένες, ίσως επειδή με τη ματιά τους αγκάλιαζαν η μία την άλλη, ίσως επειδή τα σώματά τους ήταν πλασμένα με κηλίδες των χρωμάτων του ουράνιου τόξου... Πάντως, ένα ήταν σίγουρο: εγώ τις ζήλευα, γιατί είχαν κάτι που είχα χάσει εδώ και καιρό...

Και τις ζήλευα... Θεέ μου, πόσο τις ζήλευα! Εκείνες μπορούσαν να στροβιλίζονται ψηλά στον ουρανό και να θαυμάζουν η μία τις ομορφιές της άλλης, να παίζουν με τα λουλούδια –ή, ορθότερα, να διαλέγουν τα καλύτερα λουλούδια– και να ψάχνουν να βρουν κάτι που να τους μοιάζει.

Η αίθουσα της απονομής ήταν στολισμένη με δύο παραλληλόγραμμα, λευκά τραπέζια. Και τα δύο αγκάλιαζονταν από μπεζ, καλοσιδερωμένα, λινά τραπέζομάντιλα. Στο κέντρο τους φιλοξενούσαν από ένα μικροσκοπικό γλαστράκι, ενώ στα δεξιά και αριστερά τους υπήρχαν τεράστιες κρυστάλλινες πιατέλες

και σκαλιστά γυάλινα ποτήρια. Το ένα τραπέζι ήταν γεμάτο με πολύχρωμα γλυκά, ενώ το άλλο βάραινε πιο πολύ, καθώς κουβαλούσε δεκάδες ποτήρια σαμπάνιας. Ενώ παρατηρούσα τα ποτήρια και τα γλυκά που ακουμπούσαν το ένα το άλλο, σαν να ήταν έτοιμα για την παρέλαση κάποιας εθνικής εορτής, θυμήθηκα τον πατέρα μου να λέει πως πολλές φορές δεν καταφέρνουμε να φτάσουμε κοντά στα όνειρά μας, γιατί στην πραγματικότητα δεν έχουμε συναντηθεί με τον εαυτό μας.

Ξανακοίταξα τις πεταλούδες μου να φιγουράρουν επάνω στη λευκή ακουαρέλα –η μία χάζευε την άλλη– και τότε συνειδητοποίησα ότι αν δεν ήταν εκείνες, τώρα κάποιος θα με είχε απαγάγει και θα βρισκόμουν κάπου αλλού, κάπου πολύ μακριά, κάπου που δεν άξιζε... Εμφανίστηκαν όπως εμφανίζεται σε κάθε αληθινή, αυθεντική στιγμή ένας από μηχανής θεός, όπως πίστευαν οι αρχαίοι Έλληνες, ή ο ίδιος ο Θεός, όπως πιστεύω εγώ, ο οποίος μέσω των ανθρώπων που εμφανίζονται στη ζωή μας μας δίνει ευκαιρίες, ακόμα και όταν όλα έχουν τελειώσει, ίσως ακόμα και όταν έχει καταφέρει να σε αιχμαλωτίσει ο ίδιος ο εαυτός σου... όπως συνέβη και σ' εμένα, στο δικό μου καλοκαίρι, πριν από λίγους μήνες – για την ακρίβεια πριν από πέντε μήνες, εκατόν πενήντα τέσσερις μέρες και εκατοντάδες ατέλειωτες ώρες, τόσες πολλές που δε θυμάμαι!

Διέκρινα τα γαλάζια, στρουμπουλά ζελεδάκια που στόλιζαν τη λευκή πουτίγκα και θυμήθηκα τη δική μου γαλανόλευκη σελίδα που άνοιξε την ιστορία μου... Αυτή με κάτι μπλε ανθρωπάκια που το ένα έπιανε το άλλο και όλη η σελίδα φαινόταν τόσο λαχταριστή, με την αίσθηση της ανεπιθύμητης ζάχαρης να πλημμυρίζει το στόμα μου... Ίσως αυτή να είπε το μυστικό στις πεταλούδες μου και ξεκίνησα να τις ζηλεύω. Τι μυστικό; Κάτι που ήταν ικανό να μεταμορφώσει την καρδιά μου σε ένα ολόλευκο άλογο, το οποίο θα άρχιζε να καλπάζει, χωρίς να μπορεί κανένας να το αιχμαλωτίσει. Κανένας, ούτε εγώ...

Ίσως έπρεπε να το μάθουν και εκείνοι που είχαν έρθει στην εκδήλωση παρέα με τα μισοκοιμισμένα χαμόγελα τους. Ανέβηκα στο βάθρο και μόλις αντίκρισα τους φίλους μου τους χάρισα από ένα ολοζώντανο χαμόγελο! Ίσως είχε φτάσει η ώρα να πετάξω με τις πεταλούδες μου και να ξεκινήσω την ιστορία μου από την αρχή... Ο χρόνος έτρεχε, έπρεπε να προλάβω. Θα προλάβω; Να ξεκινούσα, αλλά... από πού; Από το τέλος ή από την αρχή;

Κόκκινο

*«Από μικρή φοβόμουν τις αλλαγές
και φοβόμουν μήπως καταλάβουν
πόσο φοβόμουν...»*

Η Ναταλία ήταν ανένδοτη. «Ξαδέρφη, είσαι η μοναδική χωρίς προφίλ στο facebook, σε ποιον κόσμο ζεις; Κατέβα από το μαντρί σου – άντε, αν τόσο πολύ το θες, πάρε και κανένα πρόβατο μαζί και άνοιξε τη σελίδα! Σε δύομισι μήνες θα πας στο λύκειο. Έλεος, Έλλη μου, έλεος!»

Η ξαδέρφη μου υποστήριζε πως ένα καλό προφίλ στο διαδίκτυο δε συγκρίνεται με τίποτα. Δεν ξέρω γιατί το πίστευε. Εμένα, από την πρώτη στιγμή που αντίκρισα τη σελίδα, μου θύμισε τη μητέρα μου, την αγωνία της να ψάχνει να βρίσκει πάντα κάτι θετικό στη ζωή της.

Από τη μια, λοιπόν, είχα τη φράση υποδοχής του facebook να με καλωσορίζει στο ζουμερό κόσμο του, λέγοντάς μου: *Το Facebook σάς βοηθάει να συνδέεστε και να μοιράζεστε πράγματα με τους ανθρώπους στη ζωή σας*, και από την άλλη τη μαμά να κλείνει κούτες με την καφέ μονωτική ταινία και να φωνάζει: «Αγάπη μου, δε θα αλλάξει τίποτα στη ζωή μας, πίστεψέ το, και σταμάτα να με ενοχλείς – έχω τόσες δουλειές».

«Μαμά, φεύγουμε από την Αθήνα, πάμε Ναύπλιο και δε θα αλλάξει τίποτα;»

«Στο Ναύπλιο θα πάμε, χαρά μου, όχι στην Αφρική. Είναι υπέροχα στο Ναύπλιο – θα πηγαίνεις στο λύκειο που είναι κοντά στην παραλία, θα έχεις την ξαδέρφη σου, θα είστε στην ίδια τάξη, θα βγαίνετε βολτίτσες...»

«Θα διδάσκεις και εσύ στο πανεπιστήμιο...»

«Γιατί το λες αυτό; Δε χαίρεσαι που έπειτα από τόσα χρόνια κατάφερα να κερδίσω με την αξία μου την έδρα της Θεατρολογίας; Δεν είσαι υπερήφανη για τη μαμά σου;»

«Είμαι, μαμά μου, είμαι!» της φώναξα και έκλεισα την πόρτα του δωματίου μου.

Έπεσα στο κρεβάτι μου και άρχισα να παίζω μαγιωδώς φιδάκι στο κινητό μου. Η μαμά συνέχισε ανενόχλητη να κλείνει κούτες και ακουγόταν ένα συνεχές κρατς κρατς, που αισθανόμουν ότι χτυπούσε το τύμπανό μου. Καθώς δεν άντεχα να το ακούω, άνοιξα τον υπολογιστή μου και μόλις μπήκα στο προφίλ μου έβαλα τον αγαπημένο μου Νίνο να τραγουδήσει *«Θέλω την παλιά μου γειτονιά...»*

Η πόρτα του δωματίου μου χτύπησε και –παρόλο που δεν έλαβε απάντηση– η μαμά μπήκε μέσα. Είχε πιάσει τα μαλλιά της ένα κότσο στο πάνω μέρος του κεφαλιού της και άρχισε να κουνάει νευρικά τα πόδια της.

«Έλλη μου, δεν πρόκειται να χάσεις την παλιά σου γειτονιά. Ξέρω πως εδώ είναι οι φίλοι σου και κάποια στιγμή θα επιστρέψουμε, σ' το υπόσχομαι».

«Μαμά, δεν είμαι μωρό, καταλαβαίνω...»

«Θα μαζέψεις τα πράγματά σου;»

«Τώρα ακούω μουσική. Κάποια στιγμή θα τα μαζέψω».

«Κάτω από το κρεβάτι σου υπάρχουν άδειες κούττες και βαλίτσες, εάν χρειαστείς...»

«Εντάξει, μαμά, μην ανησυχείς, θα τα καταφέρω!» απάντησα φουσκώνοντας τα μάγουλά μου.

«Να δεις τι ωραία που θα είναι...»

«Σε ένα μέρος χωρίς τον μπαμπά...»

«Ο μπαμπάς θα μείνει εδώ και όποτε θες θα μπορείς να έρχεσαι να τον βλέπεις».

«Αν μέναμε εδώ, θα ήταν πιο εύκολο να τον έβλεπα...»

«Καρδιά μου, πρώτον, είσαι δεκαπέντε χρόνων, και δεύτερον, δε σου στερεί κανένας τον πατέρα σου – το γεγονός ότι εμείς έχουμε χωρίσει δε σημαίνει τίποτα. Είναι δικός σου, δε σου τον παίρνει κανένας!» φώναξε, τραβώντας το φόρεμά της.

«Όσο για τα δεκαπέντε, τι εννοείς;»

«Είσαι αρκετά μεγάλη, ξέρεις τι εννοώ».

Η μαμά, έστρωσε το άβολο, γαλάζιο, κοντό φόρεμά της και άρχισε να περπατάει προς τις κούττες της. Σημάτισε δυο νωχελικά βήματα και ύστερα γύρισε πίσω και με ρώτησε: «Σου αρέσει το φόρεμά μου;»

«Καλό είναι...» απάντησα αδιάφορα.

«Στον πατέρα σου δεν άρεσε – έλεγε πως με πάχαινε», δήλωσε κλείνοντας βιαστικά την πόρτα!

«... Και έχουν μάθει απ' το σχολείο όχι μόνο να μετράνε... τα παιδιά της γειτονιάς μου έχουν μάθει να αγαπάνε...» τραγουδούσαν οι Going through, όταν η μαμά φώναξε: «Έλλη μου, θα ήθελα το απόγευμα να ξεκινήσουμε!»

«Ναι... καλά...» ψιθύρισα και ξάπλωσα μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή για να διαβάσω τα μείλ μου!

Ούτε ένα ούτε δύο, αλλά δέκα μείλ είχα από τη Ναταλία, με φωτογραφίες από το Ναύπλιο και με τα επίθετα «τέλειο», «φοβερό», «μαγευτικό» να μην αποχωρίζονται κανένα από τα μηνύματά της. Να δεις που θα έχει μιλήσει με τη μαμά, σκέφτηκα και, αφού έπιασα τα μαλλιά μου μια βιαστική αλογοουρά, άρχισα να πετάω καλοκαιρινά μπλουζάκια στο κρεβάτι μου – όσο κι αν τα χέρια μου μούδιαζαν, έπρεπε να πακετάρω τα πράγματά μου.

Το απόγευμα έγινε βράδυ, το βράδυ πρωί, και τελικά ξεκινήσαμε για το Ναύπλιο! Το άσπρο, μικρό Yaris ήταν έτοιμο να σκάσει! Μπροστά καθόμασταν εγώ και η μαμά, ενώ πίσω είχαν βολευτεί κούτρες, πολύχρωμες τσάντες και τσαντάκια με κάτι πεταμένα τάπερ της μαμάς και μαζί το καινούριο μου κόκκινο ποδήλατο να τα πιέζει και αυτά να κουνιούνται πέ-

ρα δώθε, δίνοντάς μου την εικόνα ενός ξέφρενου και πολύχρωμου χιπ-χοπ.

Η μαμά φορούσε μια μακριά λουλουδάτη φούστα και ένα λευκό T-shirt. Ενάλλασε τα πόδια της στα γκρίζα πεντάλ του αυτοκινήτου, ενώ άκουγε το αγαπημένο της CD του Πασχάλη και τραγουδούσε. Εγώ ξάπλωσα στο κάθισμα και έκλεισα τα μάτια. Ξαφνικά, βγήκε από την εθνική και σταμάτησε να τραγουδάει.

«Πού είμαστε;» τη ρώτησα.

«Θα δεις – έκπληξη!»

Και εκεί που έβλεπες συνέχεια αυτοκίνητα, εργοστάσια και αγχωμένους οδηγούς, πολύχρωμοι κήποι ξεπρόβαλαν μπροστά μας. Παντού χρώματα... τόσα πολλά που ένιωθα πως τα μάτια μου είχαν πεταχτεί έξω από το πρόσωπό μου και θέλανε να πάνε κοντά τους! Το μικρό, λευκό μας αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά από μια μικρή ξύλινη μονοκατοικία, που γύρω της ξεπετάγονταν κίτρινα γιασεμιά, μοβ ντάλιες και βαθυγάλανες γλυσίνες.

«Στάση, νούμερο ένα! Μπορείς να κατέβεις, γλυκιά μου!»

«Ένα σπίτι βγαλμένο από κάποιο ξεχασμένο παραμύθι! Θα μου πεις πού είμαστε;»

«Στην Κηφισιά!»

«Με φώτισες! Ποιος μένει εδώ;»

«Για χτύπα την πόρτα και θα δεις!»

«Άσε με ήσυχη, ρε μαμά, όρεξη που την έχεις κι εσύ, πρωί πρωί».

«Πήγαινε, παιδί μου, να δεις!» μου είπε και μου άνοιξε την πόρτα.

Πριν προλάβω να κατέβω από το αυτοκίνητο, η ξύλινη πόρτα άνοιξε και αντί να βγουν... η χιονάτη ή οι εφτά μικροί νάνοι, ξεπρόβαλε ο μπαμπάς.

«Μπαμπά!» φώναξα και έτρεξα κοντά του!

«Έλλη μου, τι κάνεις;» με χαιρέτησε δίνοντάς μου ένα πεταχτό φιλί!

«Καλά... Πότε πρόλαβες και μετακόμισες;»

«Ξέρεις πώς είμαι εγώ! Αν θέλω κάτι πολύ...»

«Μα πριν από δυο μήνες το σκεφτόσουν...»

«Και τα κατάφερα!» αναφώνησε χοροπηδώντας.

«Είναι πολύ όμορφο το σπίτι σου, ή μάλλον πολύ γραφικό, όπως θα λέγαμε στην έκθεση».

«Μπράβο, το κοριτσάκι μου! Είμαι χαρούμενος που βρήκα αυτό το σπιτάκι. Τυχαία το ανακάλυψα!»

«Ωραία, θα είναι και κοντά στο σχολείο που δουλεύεις».

«Δεν το είχα σχεδιάσει, αλλά για μένα είναι θείο δώρο. Η μαμά τι κάνει;»

«Καλά είναι, στο αυτοκίνητο, παρέα με τον Πασχάλη της...»

«Τον τραγουδιστή;»

«Όχι, τον οδοκαθαριστή! Ναι, βρε μπαμπά, τον γνωστό! Έμαθες ότι φεύγουμε;»

«Μου το είπε η μαμά... Να δεις που θα περάσεις τέλεια! Τώρα είναι καλοκαίρι και το Ναύπλιο είναι υπέροχο! Μετά θα ξεκινήσει η σχολική χρονιά και ούτε που θα καταλάβεις πότε θα έρθουν τα Χριστούγεννα!»

«Μπαμπά, θα έχω και διάβασμα!»

«Βέβαια, τώρα ξεκινάς το λύκειο!»

Ο μπαμπάς μιλούσε και το μουστάκι του ανεβοκατέβαινε... Και ανεβοκατέβαινε για αρκετή ώρα, μέχρι που εμφανίστηκε από τον κήπο μια ψηλή, αδύνατη κοπέλα, η οποία, κρατώντας στην αγκαλιά της μια ροζ τριανταφυλλιά, τον ρώτησε: «Ανδρέα, πού να τη φυτέψω;»

Με το που με είδε, χαμήλωσε το βλέμμα της και ακούμπησε την ντροπαλή τριανταφυλλιά μπροστά της. Έβγαλε τα μαύρα, λερωμένα γάντια που φορούσε και με κοίταξε πλάθοντας ένα τεράστιο χαμόγελο στο ολόλευκο πρόσωπό της.

«Εσύ θα πρέπει να είσαι η Έλλη!»

«Ναι».

«Χάρηκα, Νανά», μου συστήθηκε και μου έδωσε το χέρι της.

Η Νανά δεν είχε καμία σχέση με τη μαμά. Ήταν πολύ ψηλή, αδύνατη, γύρω στα τριάντα πέντε, με μακριά μαύρα μαλλιά και αμυγδαλωτά γαλάζια μάτια. Αυτό που θυμόμουν σε όλο το ταξίδι ήταν τα μαλακά μακριά δάχτυλά της.

«Η Νανά με βοηθάει στον κήπο», μου εξήγησε ο μπαμπάς.

«Τον έχεις κάνει πολύ όμορφο, μπαμπά. Πάντα ήθελες έναν κήπο και τώρα τον απόκτησες».

«Ναι, γλυκιά μου, είμαι πολύ περήφανος για τον κήπο μου. Θα βάλω και μια κούνια, όταν έρθεις τα Χριστούγεννα να καθόμαστε να μιλάμε».

«Τα Χριστούγεννα θα κάνει κρύο, μπαμπά. Θα έχει χιόνια ο κήπος».

«Ποτέ δεν ξέρεις. Δεν έχουμε πει να σκεφτόμαστε αισιόδοξα; Εξάλλου, και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς χιόνια έχει, αλλά ο Αϊ-Βασίλης καταφέρνει και χώνεται στις καμινάδες», δήλωσε γελώντας.

«Μπαμπά, τον Σεπτέμβριο θα κλείσω τα δεκαέξι», του θύμισα, ενώ κοίταζα τη Νανά, που προσπαθούσε να διακρίνει από την ξύλινη πύλη το αυτοκίνητό μας.

«Για μένα θα είσαι πάντα το κοριτσάκι μου».

«Καλά, μπαμπά!» απάντησα κι έστρωσα τον κόκκινο σκελετό των γυαλιών μου.

«Σου έχω πάρει κάτι. Νανά, μου φέρνεις σε παρακαλώ το πακέτο που έχω μπροστά στην κόκκινη τριανταφυλλιά;»

Η Νανά έφερε αμέσως ένα καλοτυλιγμένο πακέτο και το ακούμπησε μπροστά μου.

«Σ' ευχαριστώ», του είπα και άρχισα να το ξετυλίγω αργά αργά.

Η Έλληνη ονειρεύεται να αποκτήσει ένα καλλίγραμμο σώμα, όμοιο με εκείνα που καζεύει στα περιοδικά. Το έχει πάρει απόφαση, δεν μπορεί να περιμένει, πρέπει να αδυνατίσει: σε λίγο θα ανοίξουν τα σχολεία και πρέπει να έχει μεταμορφωθεί. Θα παλέψει να τα καταφέρει, προσπαθώντας να μην την απασχολεί τίποτε άλλο: ούτε το πρόσφατο διαζύγιο των γονιών της, ούτε η μετακόμιση με τη μητέρα της στο γραφικό Ναύπλιο, ούτε η καινούρια παρέα που πρέπει να την αποδεχτεί. Ευτυχώς που υπάρχει και το facebook, έτοιμο να σου χαρίσει έναν πραγματικό φίλο. Ή μήπως όχι;

Η Έλληνη θα έρθει αντιμέτωπη με δύο ύπουλους εχθρούς: το σώμα της και τους λευκούς κόκκους της ζάχαρης. Και κάποια στιγμή θα φτάσει πολύ κοντά... ή πολύ μακριά; Δεν είναι βέβαιη. Το σίγουρο είναι ότι ξεκινάει το ταξίδι της, το οποίο έχει πλάσει με πλαστελίνες όλων των χρωμάτων!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-829-4

9 789604 538294

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08442

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ